

mende Autoritet, Justitsministeren eller vedkom-
mende Amtmand, til hvilken Sidste Dispensations-
retten ogsaa skal kunne overdrages, i de fleste
Tilfælde ikke personligt kan overbevise sig om
Beskaffenheden af det Forhold, hvorom det gjæl-
der, men maa nødvendigt gaae efter Erklærin-
ger, og der vil derved hos dem, der ønske Dis-
pensationer, vækkes Haab om og Bestræbelser for
at opnaae Dispensationerne ad saadanne Veie
og med saadanne Midler, at derved vel kan
være stor Betænkelighed. Og dertil kommer,
at, naar, som det ikke kan undgaaes, Dispen-
sationsretten behandles efter forskjellige Grund-
sætninger af de forskjellige Amtmænd, saa vil
der opstaae paafaldende ulige Afgjørelser. Dette
vil f. Ex. saare naturligt skee, naar to Mænd
ere Advøer, men handelsesviis hvoe hver i sit
Amt, og der for disse opstaaer Spørgsmaal
om Dispensation fra denne Lov. Hvilken —
jeg vil ligefrem sige — demoraliserende Ind-
flydelse dette vil have, troer jeg ikke kan være
tvivlsomt. Jeg maa derhos bemærke, at me-
get af det Haarde i, at ingen Dispensation
kan gives, forekommer mig at lempes ved Be-
stemmelserne i § 27; thi vel er det saa, at
derefter vil altid, naar Overtrædelse finder
Sted, en Mulet blive idømt, men den Mulet,
som i saadanne Tilfælde, hvor iøvrigt Omstæn-
dighederne tale for Dispensation, vilde blive
paalagt, vilde dog vistnok aldrig blive over 2
Rd., hvortilmod Afgangen til at kunne faae
Paastand om Omgjørelse af den paagældende
Indretning, frafaldet i saadant Tilfælde kunde
benyttes, en Lempelse, der i saa Fald vistnok
altid vilde blive givet. Til disse Ord skal jeg
tillade mig foreløbig at indskrænke mig, idet jeg
gentager, at jeg anseer Mislighederne og de
skadelige Følger af, at Dispensation ikke kan
gives, for i det Hele langt mindre betydnings-
fulde end Følgerne af, at Dispensation kan
gives.

Ordføreren: Den sidste ærede Taler har
ved sine sidste Bemærkninger i Grunden meldt
sig selv som den, der gjør sig skyldig i en tem-
melig paafaldende Inconsequent. Han søger
nemlig sin Trøst for Mangelen af Dispensa-
tionsretten i den Ret til at eftergive Følgen
af en begaaet Lovovertrædelse, som skulde være

forbeholdt Administrationen. Men der er ikke
den allermindste principielle Forskjel mellem de
to Ting. Det ene er en Dispensation fra at
opfylde en vis Bestemmelse i Loven, det Andet
er en Dispensation fra at lide de Følger, som
en saadan Overtrædelse vilde medføre. Begge
Dele lægge det i Administrationens Haand at
afstaae fra en Fordring, som indeholdes i selve
Loven. Derfor vilde jeg, som sætter megen
Bællis paa en logisk Sammenhæng, dersom jeg
ikke vilde inklade mig paa den Dispensations-
ret, der indeholdes i § 26, heller ikke inklade
mig paa den i § 27; jeg vilde endogsaa min-
dre gjøre det Sidste; thi der er dog en stor
Forskjel imellem at erklære isorvelen, inden En
foretager Noget, som er i Strid med en Lovs
bestemmelse, at Lovbestemmelsen ikke finder An-
vendelse i dette Tilfælde, og at det skal være
Bedkommende tilladt at gjøre det, som ellers i
Almindelighed ikke bør gjøres, og at fritage
for Følgerne af en begaaet Lovovertrædelse,
som jo ikke har havt anden Hemmel end Ved-
kommendes egen retsstridige Villie. Men gan-
ske affect derfra forekommer det mig, at Spørgs-
maalet er ganske simpelt det, at man nu ved
Siden af alle disse Bestemmelser vil tillade,
at der, hvor Grundene til disse Bestemmelser
ikke ere tilstede, skal Loven ikke komme til An-
vendelse, fordi man er ligefrem nødsaget til i
dette Tilfælde som i alle andre, hvor man
skriver Love, at rette sig efter, hvad der efter
en Totalopfattelse vil være det Rigtige i det
store Fleertal af Tilfælde, men man maa altid
gjøre det med den Bevidsthed, at man umuligt
kan ramme det Rette i alle Tilfælde, thi det
ligger altid i det Concrete, det er det, der
fremgaaer som Resultat af alle de Momenter,
hvoraf et concret Tilfælde bestaaer, og de ere
aldrig nogenstunde lige; men derimod er det
Lovens Opgave at være lige imod Alle, og
altsaa kommer man til at behandle en Mængde
Tilfælde, om hvilke man veed, at de ikke ere
identiske, som om de vare identiske, og kommer
saaledes til at gjøre Uret i enkelte Tilfælde.
Nu skønner jeg ikke, allermindst fra deres
Standpunkt, som mene, at en saadan Lov saa
lidt som muligt bør gribe ind i den borgerlige
Frihed og den Privates Selvraadighed, at
man for et reent abstract Princip's Skyld